

AYELET BERMAN - COHEN

OPENING friday | vendredi 12 04 2024

L'AUTRE FLEUVE

Rêver la fin de la guerre

THE OTHER RIVER

Dreaming the End of War

PERFORMANCE : Ayelet Berman-Cohen – texte et narration,
Eugénie Kuffler – flûtes, sax ténor,
Hélène Bass – violoncelle.

THE GOLDEN ENDS

A woman - the heels of her feet the size of the whole world - stands quietly, without moving.

Suddenly, a strong gust of wind lifts the corners of her gigantic white dress, revealing for an instant, and only an instant, the golden ends of another world...

An enormous blue fish lies on its side, holding up the floor of the ocean.

An owl with thick leather talons sits on a woman's shoulder, caressing her mane of red hair that reaches all the way to the ground.

The dark black hair of another woman, grieving for her lost son, flows, longingly, up to the heavens.

A large wooden sailing ship cuts the line of the horizon.

A river carries the ashes of war.

The wind dies down. The folds of the giant woman's dress settle back over her thighs. And the golden ends disappear from our view.

We want to remember what we saw.

Dozens and dozens of threads, tied to the sights we can no longer see.

We gather up the ends of the threads until our hands are filled to overflowing, and then store the rest of them in our memory.

And when our memory is full, golden light pours in, touching us with softness and compassion.

Our world - the size of the giant woman's heel - fills with threads.

Our memory is crowded and full.

And the golden light graces us, leaving its imprint.

When we awaken, we know something has happened.

Maybe we saw a heel the size of a continent.

Or maybe it was an eagle - we cannot say for sure.

But outside, out in the wet sand, huge, deep footprints remain that look like they are made of pale gold.

We stretch our legs to match their size, to somehow keep up,

But our own small feet sink in the mud.

Our hands overflow with threads.

Our memory is full.

We are almost floating, our strides longer than our own bodies.

We hear heavy breathing.

Is it a woman, or a whale?

We can no longer see.

But something has touched us,

And we cannot forget.

שולי הזהב

אשה שהעקבים שלה בגודל של העולם כולו עומדת בשקט, בלי לזוז
ופתאום באה רוח חזקה, שוטפת
. והרוח מרימה את קצוות שמלתה הלבנה והעגולה של האשה הענקית
ולרגע, רק לרגע אנחנו רואים את שולי הזהב של עולם אחר
, דג כחול ענק שוכב על צידו ומחזיק אדמה שלמה של אוקינוס
ינשוף יושב על כתפה של אשה, מלטף את שיערה האדום שמגיע עד לריצפה באצבעות עור
עבות,
, אשה שאיבדה את בנה, שיערה השחור נמתח מגעגועים כמו חוטים לשמים
נהר נושא אפר של מלחמות
ואניית עץ גדולה חותכת את קו האופק

, והרוח שקטה. ושולי השמלה נפלו על ירכי האשה הגדולה
. וקצוות הזהב נעלמו מעינינו
. אנחנו רוצים לזכור מה שראינו
סיבים דקים מחוברים למראות שעכשו הם ניסתרים מאיתנו
. ואנחנו אוחזים בקצות הסיבים
, וכשכפות הידים שלנו מתמלאות ואין יותר מקום
את שאר הקצוות אנחנו טומנים בזכרון
, וכאשר הזכרון מתמלא
אור זהב רך נשפך, מאיר, נוגע בנו
ברכות ובחמלה
העולם שלנו שגודלו כגודל עקב רגלה של האשה
מתמלא בקצוות חוטים
הזכרון שלנו מלא וצפוף
ואור הזהב נוגע בנו ומשאיר עקבות
וכשאנחנו מתעוררים אנחנו יודעים שמשהו קרה
?האם ראינו עקב רגלה של אשה בגודל של אדמה שלמה

או אולי זה היה נשר
אנחנו לא יכולים להגיד
. אבל בחוץ , בחול הרטוב נשאר עקבות ענקיות
אנחנו מותחים את רגלינו לצעדי ענק
מנסים לתפוס את הטביעות העמוקות
שנראות כאילו הן עשויות זהב חוור
כפות רגלינו הפעוטות שוקעות בבוץ
העמוק
הידיים שלנו מלאות חוטים
הזכרון צפוף
אנחנו כמעט מרחפים
הצעדים שלנו גדולים ממידות גופינו
.
אנחנו שומעים נשימות כבדות
האם זאת אשה או לוייתן
, אנחנו לא יכולים לראות יותר
אבל משהו נגע בנו, אנחנו לא יכולים לשכוח

LES EXTRÉMITÉS DORÉES

Une femme - les talons de ses pieds de la taille du monde entier
- se tient tranquillement, sans bouger.

Soudain, une forte rafale de vent soulève les coins de sa gigantesque robe blanche,
révélant un instant, et seulement un instant, les extrémités dorées d'un autre
monde...

Un énorme poisson bleu repose sur le côté, soutenant le plancher de l'océan.

Une chouette aux serres de cuir épais est assise sur l'épaule d'une femme,
caressant sa crinière de cheveux roux qui descend jusqu'au sol.
Les cheveux noirs foncés d'une autre femme, en deuil de son fils perdu, flottent,
animés d'un désir ardent jusqu'au ciel.

Un grand navire à voile en bois coupe la ligne de l'horizon.

Une rivière transporte les cendres de la guerre.
Le vent se calme. Les plis de la robe géante de la femme retombent sur ses cuisses. Et les extrémités dorées disparaissent de notre vue.

Nous voulons nous souvenir de ce que nous avons vu.
Des dizaines et des dizaines de fils, attachés à ces lieux que nous ne pouvons plus voir.

Nous ramassons les extrémités des fils jusqu'à ce que nos mains débordent,
puis stockons le reste dans notre mémoire.

Et quand notre mémoire est pleine, une lumière dorée se déverse, nous touchant de douceur et de compassion.

Notre monde - de la taille du talon de la femme géante - se remplit de fils.
Notre mémoire déborde.

Et la lumière dorée nous gratifie, laissant son empreinte.

Quand nous nous réveillons, nous savons que quelque chose s'est passé.

Peut-être avons-nous vu un talon de la taille d'un continent.

Ou peut-être était-ce un aigle - nous ne pouvons pas dire avec certitude.

Mais dehors, dans le sable mouillé, restent, comme faites d'or pâle, d'énormes empreintes de pas.

Nous allongeons nos jambes pour correspondre à leur taille, pour essayer de suivre,
Mais nos petits pieds s'enfoncent dans la boue.

Nos mains débordent de fils.

Notre mémoire est pleine.

Nous flottons presque, nos pas plus longs que nos propres corps.

Nous entendons une respiration lourde.

Est-ce une femme, ou une baleine ?

Nous ne pouvons plus voir.

Mais quelque chose nous a touchés,

Et nous ne pouvons pas oublier.

Texte Ayelet Berman-Cohen

النهايات الذهبية

تقف المرأة التي يبلغ كعبها حجم العالم كله ساكنة، دون أن تتحرك.

وفجأة هبّت ريح قوية وكاسحة

وترفع الرياح أطراف الفستان الأبيض والمستدير للمرأة العملاقة.

وللحظة، للحظة فقط نرى النهاية الذهبية لعالم آخر.

هناك سمكة زرقاء عملاقة ترقد على جانبها وتسيطر على أرض المحيط بأكملها،

بومة تجلس على كتف امرأة، تلاطف شعرها الأحمر الذي يصل إلى الأرض بأصابع جلدية سميقة،

امرأة فقدت ابنها، يتمدد شعرها الأسود كالخيوط إلى السماء نتيجة الشوق،

نهر يحمل رماد الحروب

وسفينة خشبية كبيرة تقطع خط الأفق

والرياح هادئة. ووقعت أطراف الفستان على فخذي المرأة الكبيرة،

واختفت حواف الذهب من أعيننا.

نريد أن نتذكر ما رأيناه.

الخيوط الرقيقة مرتبطة بالمناظر التي لم يعد بإمكاننا رؤيتها.

ونمسك أطراف الخيوط.

وحين تمتلئ أيادينا ولا يبقى مكان آخر،

ندفن بقية الأطراف في الذاكرة.

وعندما تمتلئ الذاكرة

يسكب الضوء الذهبي الناعم، وينير، ويلمسنا

برقى ورحمة.

عالمنا الذي بحجم كعب المرأة

يمتلئ بأطراف الخيوط

ذاكرتنا ممثلة ومزدحمة

والضوء الذهبي يلمسنا ويترك آثارا.

وعندما نستيقظ نعلم أن شيئاً ما قد حدث.

هل رأينا كعب قدم المرأة بحجم الأرض كلها؟

أو ربما كان هذا نسرًا؟

لا نستطيع أن نقول.

ولكن في الخارج، في الرمال الرطبة، بقيت آثار أقدام ضخمة.

نمد أرجلنا بخطوات عملاقة

تحاول التقاط البصمات العميقة

التي تبدو وكأنها مصنوعة من الذهب الشاحب.

أقدام أرجلنا الصغيرة تغوص في الوحل

العميق

أيادينا مليئة بالخيوط

الذاكرة مزدحمة

نحن نطفو تقريبا.

خطواتنا أكبر من قياسات أجسامنا

.

نسمع التنفس الثقيل.

هل هذه امرأة أم حوت؟

لا يمكننا رؤية المزيد

ولكن هناك شيء ما قد لامسنا، لا يمكننا أن ننسى.

سقط شيء ما.

אוגוסט 17. 2009.

בארות המים והדם בישראל

אני רואה מקור מים בישראל. ונאמר לי שבכל מקום כזה שיש בו מים, מתחתיו יש סיפור. מתחת לכל מקור מים יש בישראל סיפורי מלחמה. אני רואה אנשים שמתפללים ליד המים. נאמר שאנשים שנלחמו במלחמות החביאו את החכמה שלהם, מה שהם למדו במלחמה מתחת למים. הקול אומר לי שהתפילות צריכות לחדור דרך המים עד לסיפורים והחכמה הניסתרת מהעין. לסודות מתחת למים. ואז במבט עמוק יותר אני רואה באר. בחלק העליון שלה מים. המים נראים שקטים ונעימים למראה. אבל מתחת למים בבטן של הבאר יש דם. התפילות אומר החלום צריכות לעבור דרך שכבת המים העליונים, ולהגיע עד לדם. מתחת לכל מקור מים בישראל, יש מאגרים של מי תהום = דם אליהם צריכה להגיע התפילה.

17 août 2009

Les puits d'eau et de sang en Israël

Je vois une source d'eau, en Israël. Et on me dit que sous chaque source d'eau se cache une histoire. En Israël, sous chaque source d'eau se cache une histoire de guerre. Je vois des gens qui prient au bord de l'eau.

On dit que les gens qui ont combattu pendant les guerres ont caché, sous l'eau, leur savoir, ce qu'ils ont appris pendant la guerre.

La voix me dit que les prières doivent plonger jusqu'à ces histoires et ce savoir invisibles. Jusqu'à ces secrets enfouis sous l'eau.

Scrutant plus en profondeur, j'aperçois un puits. La partie supérieure est remplie d'eau. L'eau est calme et agréable à regarder.

Mais sous l'eau, dans le ventre du puits, je vois du sang.

Les prières, dit le rêve, doivent traverser les eaux qui se trouvent en surface pour parvenir jusqu'à ce sang.

Sous chaque source d'eau en Israël, il y a des réservoirs d'eau souterraine = de sang jusqu'auxquels la prière doit parvenir.

17 أغسطس 2009

آبار المياه والدم في إسرائيل

أشاهد مصدرًا للمياه في إسرائيل

وقيل لي إنه في كل مكان كهذا توجد فيه المياه، فإن من تحته قصة. تحت كل مصدر للمياه في إسرائيل هناك قصص حرب. أرى الناس يصلون بجانب المياه.

وقيل لي إن الأشخاص الذين خاضوا الحروب قد أخفوا حكمتهم، وما تعلموه في الحرب هو تحت المياه. يخبرني الصوت أن الصلوات يجب أن تخترق الماء إلى القصاص والحكم المخفية عن الأنظار إلى أسرار تحت الماء.

ثم نظرت بشكل أعمق فشاهدت بئرًا. وفي الجزء العلوي منه توجد المياه. تبدو المياه هادئة وممتعة للنظر. ولكن تحت الماء وفي باطن البئر توجد - الدماء يقول الحلم أن الصلاة يجب أن تمر عبر الطبقة العليا من المياه وتصل إلى الدماء. تحت كل مصدر للمياه في إسرائيل مجمعات للمياه الجوفية = الدم الذي يجب أن تصل إليه الصلاة.